

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 167/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, advokátska kancelária, 1. mája 18, Žilina, vo veci namietaného porušenia

- základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 156/2016 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 67/96, ako aj

- základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 7 C 303/91 zo 6. decembra 1991, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 Co 100/92 zo 17. marca 1992 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 38/92 z 29. júla 1992 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

- základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 156/2016 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 67/96, ako aj

- základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 303/91 zo 6. decembra 1991, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 100/92 zo 17. marca 1992 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 38/92 z 29. júla 1992 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola v zmysle čl. X ods. 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh“) s účinnosťou od 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Strakovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu), Martin Vernarský a Peter Straka (sudca spravodajca).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že dnes už nebohá matka sťažovateľa sa v januári 1996 obrátila s podnetom na generálnu prokuratúru na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 7 C 303/91 a krajského súdu sp. zn. 16 Co 100/92. Generálna prokuratúra 8. februára 1996 potvrdila prijatie podnetu, kde zároveň uviedla, že o výsledku preskúmania bude vyrozumená do dvoch mesiacov. Listom z 24. júna 2014 sa matka sťažovateľa dožadovala vyrozumenia k podnetu z roku 1996, ktoré jej do dvoch mesiacov nebolo doručené. Následne podal sťažovateľ 3. júna 2019 na generálnej prokuratúre sťažnosť na prietahy v konaní, pričom do dnešného dňa nedostal odpoveď.

4. Sťažovateľ ďalej v ústavnej sťažnosti uvádza, že *„dňa 29.01.2018 podal na Okresný súd Čadca odvolanie voči Uzneseniu č.k. 12C/156/2016, ktorým okresný súd odmietol podaný návrh sťažovateľa. Listom zo dňa 02.05.2019 podal sťažovateľ k vyššie uvedenému konaniu sťažnosť na prietahy v konaní. Listom zo dňa 6.5.2019 bol sťažovateľ vyzvaný okresným súdom, aby predložil kópiu odvolania vo veci uznesenia o odmietnutie veci. Sťažovateľ reagoval na výzvu listom zo dňa 14.05.2019, ku ktorému priložil aj kópiu podaného odvolania zo dňa 29.01.2018. Do dnešného dňa sťažovateľ neobdržal odpoveď z okresného súdu, čím sa vytvárajú zbytočné prietahy v konaní.“*. Podľa sťažovateľa generálna prokuratúra, ako aj okresný súd neoprávnene zdržiavajú sťažovateľove podania, čím zároveň vytvárajú zbytočné prietahy v konaní.

5. Druhou hlavnou námietkou sťažovateľa je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivý súdny proces čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami, ktorými sa riešil návrh matky sťažovateľa na zrušenie podielového spoluvlastníctva k dvom pozemkom v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ uvádza, že *„podielové spoluvlastníctvo k týmto parcelám bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C 751/89 zo dňa 14.11.1989, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.12.1989. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cz 21/91 zo dňa 30.4.1991 bol vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Čadca zrušený pre porušenie zákona a vec vrátená na ďalšie konanie.“*

Následne Okresný súd Čadca vyhlásil rozsudok č.k. 7C 303/91 zo dňa 06.12.1991, ktorým zrušil matke sťažovateľa spoluvlastníctvo k parcele č. [REDAKOVANÉ] a v časti týkajúcej sa parcely č. [REDAKOVANÉ] žalobný návrh zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici ako odvolací orgán, potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 7C 303/91. Následne matka sťažovateľa podala dovolanie dňa 01.06.1992, ktoré bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky odmietnuté pre zmeškanie lehoty.“

6. Sťažovateľ tvrdí, že došlo k zásahu do jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutými rozhodnutiami, pretože skutkové a právne závery okresného súdu, krajského súdu i najvyššieho súdu v danej veci sú zjavne neodôvodnené, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

7. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Okresnom súde v Čadci, pod. spis. zn. 12C/156/2016 bolo porušené.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu v Čadci, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 12C/156/2016 konal bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 EUR, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd v Čadci sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

2. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Generálnej prokuratúre SR, pod. spis. zn. VI Pz 67/96 bolo porušené.

Ústavný súd prikazuje Generálnej prokuratúre SR, aby v konaní vedenom pod spis. zn. VI Pz 67/96 konal bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 EUR, ktoré je povinný vyplatiť Generálna prokuratúra SR sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

3. *Základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cz 21/91 zo dňa 30.4.1991, rozsudkom Okresného súdu Čadca 7C 303/91-70 zo dňa 6.12.1991, Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k.: 16Co/100/92 zo dňa 17.3.1992 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 38/92 zo dňa 29.7.1992 porušené bolo.*

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cz 21/91 zo dňa 30.4.1991, rozsudok Okresného súdu Čadca 7C 303/91 -70 zo dňa 6.12.1991, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k.: 16Co/100/92 zo dňa 17.3.1992 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 38/92 zo dňa 29.7.1992 zrušuje a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva morálne zadošťačenie vo výške 40.000 EUR.

4. *Ústavný súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnenému zástupcovi sťažovateľa... vo výške 346,26 EUR... “*

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom

je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľom v petite namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 156/2016 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 67/96, ako aj porušenie základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 303/91 zo 6. decembra 1991, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 16 Co 100/92 zo 17. marca 1992 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 38/92 z 29. júla 1992.

III.A K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 156/2016

17. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

18. Podľa svojej ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v danom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného

základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

19. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

20. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažnosť sťažovateľa na prietahy v namietanom konaní z 2. mája 2019 bola vybavená okresným súdom odpoveďou na sťažnosť zo 16. mája 2019, v ktorej predsedníčka okresného súdu najmä uviedla:

„Vo veci 12C/155/2016 (nesprávne uvedená sp. zn., pozn.) bolo uznesením zo dňa 4.12.2017 (nie dňa 27.11.2017 ako uvádzate v sťažnosti) Vaše podanie doručené súdu dňa 28.10.2016 odmietnuté. Dňa 29.1.2018 bolo doručené súdu Vaše podanie, ktorým ste mali zrejme na mysli odvolanie. Dňa 15.3.2018 bola vyhotovená výzva na odstránenie väd podaného odvolania. Výzvu ste prevzal dňa 21.3.2018. Na výzvu súdu ste nereagoval. Dňa 9.5.2018 bolo vydané uznesenie - výzva na odstránenie väd podania. Uznesenie Vám bolo doručené dňa 7.6.2018. Dňa 7.9.2018 bol spis doručený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o Vašom odvolaní. Krajský súd uznesením 6Co/225/2018 zo dňa 19.9.2018 Vaše odvolanie odmietol. Rozhodnutie Krajského súdu v Žiline Vám bolo doručené dňa 26.11.2018. Vec je právoplatne skončená.

Vzhľadom na zistené skutočnosti mám za to, že súd uskutočňoval procesné úkony smerujúce k vydaniu rozhodnutia plynule a sťažnosť považujem pokiaľ sa týka časového aspektu za nedôvodnú.“

21. Z uvedeného vyplýva, že namietané konanie skončilo doručením uznesenia odvolacieho súdu sťažovateľovi, teda 26. novembra 2018. Sťažovateľ sa napriek tomu

na ústavný súd obrátil so svojou ústavnou sťažnosťou doručenu 19. júla 2019 (podanou na poštovú prepravu 17. júla 2019), t. j. v čase, keď porušenie označených práv na všeobecnom súde, ktoré označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu zaručenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie označeného práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.B K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VI Pz 67/96

23. O sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom, prípadne rozhodnutím orgánu štátu a osobou sťažovateľa ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti.

24. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že účastníčkou namietaného konania bola nebohá matka sťažovateľa [REDACTED], ktorá sa v januári 1996 obrátila na generálnu prokuratúru s podnetom na preskúmanie zákonnosti označených rozhodnutí

okresného súdu a krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci je bez právneho významu sťažovateľom uvádzaná skutočnosť, že je právnym nástupcom [REDACTED]. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vo vzťahu ku konaniu o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy opakovane vyslovil, že ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich. Ústavný súd zároveň vyslovil, že nemá právomoc konať o porušení základných práv a slobôd už zomrelých osôb (II. ÚS 191/04).

25. Keďže ústavnú sťažnosť podal sťažovateľ, ktorý nie je aktívne legitimovaný na jej podanie, ústavný súd dospel k záveru, že ide o ústavnú sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.C K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 303/91 zo 6. decembra 1991, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 16 Co 100/92 zo 17. marca 1992 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 38/92 z 29. júla 1992

26. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

27. Z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ už v minulosti podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, obsahom ktorej bola identická námietka porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cz 21/91 z 30. apríla 1991, rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 303/91 zo 6. decembra 1991, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 16 Co 100/92 zo 17. marca 1992 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 38/92 z 29. júla 1992. Ústavný súd rozhodol o predmetnej námietke, resp. o časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti označeným

rozhodnutiam uznesením sp. zn. II. ÚS 509/2018 zo 17. októbra 2018 tak, že ju odmietol ako podanú oneskorene.

28. Vzhľadom na uvedené ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu